

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2008, č. j. OAM-550/VL-07-K04-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2009, č. j. 28 Az 47/2008 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2008 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce opustil svou vlast v zimě roku 2007. Poté, co pobýval nějaký čas na území Francie a Švýcarska, přicestoval do České republiky, kde dne 30. 7. 2008 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce k odchodu z vlasti přiměly obavy z ohrožení života ze strany neznámých osob. Výhrůžky těchto osob byly adresovány jeho otci, který celou věc oznámil policii. Žalobce následně, aniž by vyčkal výsledku řízení, opustil zemi. O důvodu těchto výhrůžek není žalobci nic známo.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zejména konstatoval, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze využít až po vyčerpání dostupných vnitrostátních právních prostředků a jelikož se policie případem podle všeho zabývala, nelze učinit závěr o tom, že by stát protiprávní jednání trpěl či podporoval. Dále zmínil možnost žalobce požádat o azyl již ve Švýcarsku, resp. ve Francii. Žalobce však této možnosti nevyužil. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní orgán poukázal rovněž na rozpory ve výpovědích žalobce. Žalovaný konečně uvedl, že v případě žalobce nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Naplněny nebyly ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a citovaného zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2009. Tento rozsudek napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 25. 5. 2009 kasační stížností, kterou dne 25. 6. 2009 doplnil.

Stěžovatel předně uvádí, že správní orgán nezjistil přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný si před vydáním rozhodnutí opatřil jen neúplné důkazy, neopatřil si potřebné doklady dle § 50 správního řádu a výpovědi případných svědků dle § 51 odst. 1 správního řádu. Neshromáždil poznatky o zemi původu stěžovatele z nezávislých a objektivních zdrojů, jakými jsou dle jeho názoru např. organizace Human Rights Watch nebo Amnesty International. Dále stěžovatel namítá, že se správní orgán nezabýval meritem věci. Bezpečnostní, politická a humanitární situace v Alžírsku je obecně známá a hlavním problémem je extrémní chudoba obyvatelstva a neschopnost státních orgánů tuto situaci řešit a ochránit obyvatelstvo. Stěžovatel chce setrvat v České republice i kvůli své manželce, která je občankou ČR a která ČR nehodlá opustit. Dle názoru stěžovatele mu vzhledem k tomu měl být udělen alespoň humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, eventuálně doplňková ochrana dle § 14a téhož zákona. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem o nevěrohodnosti jeho příběhu, který dle jeho názoru nebyl řádně podložen. Stěžovatel též bez dalšího uvedl jako důvod kasační stížnosti ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel rovněž požádal o to, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu ve znění účinném od 13. 10. 2005 spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhnul její zamítnutí.

II.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s., zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel předně namítá porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným, avšak v podstatě bez jakéhokoliv upřesnění jeho konkrétních pochybení. Konkrétněji pouze uvádí, že žalovaný neshromáždil poznatky o zemi původu stěžovatele z nezávislých zdrojů, jakými jsou např. organizace Human Rights Watch nebo Amnesty International. Takto obecně vymezené námitky již byly předmětem mnoha rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, namátkou lze uvést usnesení ze dne 29. 10. 2008, č. j. 1 Azs 67/2008 - 112 a rozsudky ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, nebo ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59. Co se týče námitek, podle níž správní orgán neshromáždil poznatky o zemi původu stěžovatele z nezávislých zdrojů, Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že žalovaný při svém rozhodování vyšel mimo jiné ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Alžírsku za rok 2006 ze dne 6. 3. 2007, kterou lze jistě považovat za dostatečně nezávislý zdroj. Ze stěžovatelova podání nelze žádným způsobem vyčíst, jaké odlišné a pro danou věc podstatné poznatky by měly plynout zrovna ze zpráv jím uváděných nevládních organizací. I pro tuto námitku tak platí výše uvedené, tedy že by stěžovatel musel blíže specifikovat, v čem spatřuje pochybení žalovaného, aby se jí mohl Nejvyšší správní soud podrobněji zabývat.

Stěžovatel dále brojí proti závěru správního orgánu o nevěrohodnosti jeho výpovědi. Podle krajského soudu jsou rozpory ve výpovědích stěžovatele ze správního spisu *prima facie*

seznatelné (stěžovatel např. nejprve uvedl, že mu byl cestovní doklad ukraden ve Švýcarsku, následně že mu byl ukraden ve Francii, poté že jej ztratil v Praze, atd.). Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou dřívější judikaturu, v níž se otázkou významu věrohodnosti výpovědi stěžovatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany dostatečně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, uvedl: „*V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.*“ Dále lze zmínit rozsudky ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 - 64, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40 anebo ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57.

Stěžovatel dále uvádí, že mu měl být udělen alespoň humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, eventuálně doplňková ochrana dle § 14a téhož zákona. Tuto námitku zdůvodňuje nejprve velice obecnými a nekonkrétními tvrzeními typu: „*Politická a humanitární situace v Alžírsku je obecně známá*“. Tato tvrzení navíc ani neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, proto k nim Nejvyšší správní soud v souladu s § 104 odst. 4 zákona s. ř. s. nepřihlíží. Dále stěžovatel uvádí, že chce v ČR žít se svou manželkou, která je českou občankou. Ve vztahu k této námitce lze odkázat na judikaturu zdejšího soudu týkající se soudního přezkumu správního uvážení žalovaného v otázce splnění podmínek humanitárního azylu, viz např. usnesení ze dne 17. 4. 2008, č. j. 1 Azs 9/2008 - 44, anebo rozsudky ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 195/2005 - 66, ze dne 2. 3. 2005, č. j. 3 Azs 77/2004 - 86, ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 a ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38. Je možno poukázat rovněž na judikaturu, v níž se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k případům stěžovatelů, kteří si našli v ČR trvalého partnera, případně uzavřeli sňatek s českým občanem, a posuzoval otázku, zda by vycestování uvedených stěžovatelů z České republiky bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Viz například rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Nejvyšší správní soud zde zkoumal zejména možný rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a otázku, zda by takový rozpor představoval vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Dospěl přitom k závěru, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku.

Stěžovatel konečně bez bližší specifikace uvedl jako jeden z důvodů podání kasační stížnosti ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy zmatečnost řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu nezjistil žádné pochybení krajského soudu tohoto charakteru.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečné odpovědi na všechny námitky podané stěžovatelem v kasační stížnosti. Kasační stížnost není přijatelná ani pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tedy změnit výklad určité, dosud správními soudy jednotně řešené právní otázky. Nejvyšší správní soud konečně neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a které by tak mělo za následek přijatelnost kasační stížnosti. Za těchto okolností soudu nezbývá než konstatovat, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu